

Szerbek igazsága

2023 június 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A szerb harcos nép, katonanemzet, nyolcszáz éve fegyverrel kelnek és fekszenek.

A Balkán Európa l?poros hordója, tartja a közhely, és mivel a közhelyek elcsépelet igazságok, e tétellel aligha lehet vitatkozni. Nem csoda hát, hogy Koszovó ismét izzik. Nehéz megmondani, mi ijeszt?bb: a Zvecanban minap történt utcai összecsapás az idegen elnyomó uralom alá vetett, a városkában és környékén közel százszázalékos többségben lév? ?slakos szerbek és az amerikai parancsnokságú (ez fontos!) NATO-békefenntartók között, vagy az a szemforgató megdöbbenés, amivel a valóságtól réges-rég teljesen elrugaszkodott nyugati közvélemény reagált.

A szerb persze harcos nép, katonanemzet, nyolcszáz éve fegyverrel kelnek és fekszenek, és sosem állt távol t?lük az emberéletet nem kímél? fellépés, ha vélt vagy valós érdekeik védelmére? volt, van, lesz szó. Közös történelmünket is végigkísérték a kegyetlen, véres konfliktusok, a Sajkás-vidékre?l soha nem feledhet? brutalitással gyilkolták ki magyarjainkat.

Ett?l még az igazság igazság.

Az igazság pedig az, hogy Zvecanban nem el?zmények nélküli randalírozásra került sor. A közvetlen el?zmények tizenöt évre nyúlnak vissza, amikor a dél-szerbiai Koszovó albán többsége, amerikai támogatással, „független államot” kikiáltva elszakította anyaországától a szerbség bölcs?jét.

Itt megjegyzend?, hogy az elszakítást nem el?zte meg népszavazás, még a látszat szintjén sem, ellentétben a történelmileg megkérd?jelezhetetlenül Oroszországhoz tartozó, orosz többség? Krím félszigettel, Luganszkkal és Donyeckkel. Mihez tartás végett.

Persze tudjuk. A szerb hadsereg kíméletlen vérfürd?vel igyekezett elfojtani az albán szeparatista terrorizmust az 1990-es évek délszláv háborújának végjátékában. Ennek ürügyén bombázta porba az Egyesült Államok a NATO égisze alatt Szerbiát – és a Belgrád fennhatósága alatt álló Délvidéket, amelynek szülötte, Dani Zoltán ezredes a jugoszláv hadsereg tisztjeként a terrorbombázások során egy föld-leveg? rakétával leszedett egy úgynevezett Lopakodót, az amerikai hadsereg addig bemérhetetlennek, láthatatlannak hitt büszkeségét.

A szerb karhatalmista b?nök menthetetlenek. De aki csak ezekre?l beszél, az relativizál és hazudik.

Engedtessek meg egy személyes emlék fölelevenítése! Általános iskolás voltam, amikor 1988 nyarán buszos társasutazáson a napfényes Crna Gorába, azaz Montenegróba utaztunk családdal. A rozoga Ikarus busz már jócskán Szerbia mélyén pöfögött, öreg este volt, amikor megálltunk egy út menti kiskocsmánál technikai szünetre, ahogy mondani szokás szerényebb humorú körökben. Bizar látványra lettünk figyelmesek: az országút szélén mezítlábas asszonyok meneteltek elszántan. Cip?t egyikük sem viselt. Szerbül jól beszél? idegenvezet?nk megkérdezte, kik ?k és hová tartanak ilyen szokatlan módon. Kiderült, hogy koszovói szerb asszonyok masíroznak Belgrádba, felhívandó az ottani vezet?k figyelmét, hogy Koszovóban tarthatatlan a szerbek helyzete, mivel az albánok folyamatosan terrorizálják ?ket.

Igen, a konfliktus nem úgy kezd?dött, hogy a csecsem?kkel táplálkozó, vérivó szerb martalócok álmukban rárontottak a gyanútlan, bárány szelídség?, angyalszárnyakkal hárfázó albánokra.

A magát Koszovói Felszabadítási Hadseregnek nevez?, jobbára szervezett b?nözésb?l él? terrorszervezet hivatalosan csak az 1990-es évek elején jött létre, de a konfliktus gyökere a középkori oszmán hódításig nyúlik vissza, amikor a szerbek jelent?s része északra húzódott a betolakodó iszlám el?l. A fogyatkozó ?slakosok életterét idegen, mondhatni, migráns népesség foglalta el, aminek végjátékában 2008-ban az Egyesült Államok Oroszország-ellenes geopolitikai játszmájának balkáni hídf?állásaként nemzetközi felügyelet nélkül életképtelen muzulmán többség? bábállam jött létre Dél-Szerbia területén. Az emberek, népek, kultúrák sorsával szórakozó döntnököknek, miként Demkó Attila biztonságpolitikai szakért? a világhálón megjegyezte,

ezúttal sem volt annyi eszük, hogy legalább az etnikai viszonyokra tekintettel legyenek. És most, tesszük hozzá, néznek hülyén.

Nem meglep?, hogy a drámai hódítást keresztény templomok felgyújtása és kétszázézer szerb elüldözése, valamint mindezeket elviselhetetlen nyugati csend kísérte.

Az idegen uralom alá kényszerített szerbek, mivel – teljes joggal – nem ismerik el maguk fölött az önkény joghatóságát, nem vesznek részt az úgynevezett állam politikai életében, így bojkottálják a választásokat is. Az albán indulókat ez a legkevésbé sem zavarja, így esett meg, hogy az alig 1-2 százaléknyi albán lakosságú

Zvecanban az albán polgármesterjelölt „megnyerte” a „választást”. A mostani zavargások azért törtek ki, mert a kismizett, megnyomorított szerbek nem engedték meg, hogy a „nyertes” bevonuljon a polgármesteri hivatalba. És e tényen az sem változtat, hogy az események mögött jó eséllyel az Oroszország iránt hagyományosan lojális Szerbia háborúba provokálásának szándéka is kivehető.

A Balkánon tehát nincs béke, és nem is lesz mindaddig, amíg az idegen érdek? bajkever?k a messzi távolból felvonulási terepnek tekintik a vadregényes régiót, és eszköznek az ott él? népeket, kultúrákat.

Borítókép: A NATO parancsnoksága alatt m?köd? koszovói békefenntartó hader?, a KFOR katonái összecsapnak a helyi szerbekkel a polgármesteri hivatal épülete el?tt az észak-koszovói Zvecanban 2023. május 29-én (Fotó: MTI/EPA/Georgi Licovszki)

Ágoston Balázs

www.magyar nemzet.hu

Ajánló